

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5138/2537

นาง เวียง งาม ศรีวร ขานโจทก์ นางสาว ปรียาภรณ์ คง มั่น กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 162, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 341, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องกล่าวอ้างว่า จำเลยทั้งแปดร่วมกันนำซีและรังวัดที่ดินรुकล้ำที่สาธารณะเพื่อให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้ที่ดินเพิ่มขึ้น จึงทำให้รัฐเสียหาย โจทก์เป็นเพียงผู้ซื้อที่ดิน หากไม่ต้องการที่ดินส่วนที่เพิ่มขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ยอมปฏิเสธไม่จ่ายเงินส่วนนี้ได้อยู่แล้ว โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดของจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 157, 162 และ 267 ส่วนความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 ประกอบมาตรา 267 นั้น โจทก์ทำสัญญาจะซื้อที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 เกินไปกว่าเนื้อที่ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์จำนวน 1 ไร่เศษ โดยมีข้อตกลงให้โจทก์ชำระเงินเพิ่มตารางวาละ 3,500 บาท ถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้มีส่วนร่วมรู้เห็นในการกระทำความผิด โจทก์มิใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานนี้ด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 80, 83, 91, 137, 157, 162, 341, 267, 268 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีมีมูลเฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 80 ให้ประทับฟ้องส่วนข้อหาอื่นตามมาตรา 137, 157, 162, 267, 268 โจทก์มิใช่ผู้เสียหายโดยตรงที่จะฟ้องคดีเองได้ ให้ยกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาตามฎีกาโจทก์ว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายในความผิดต่อเจ้าพนักงาน ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดเกี่ยวกับเอกสารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 157, 162 และ 267 หรือไม่ จากข้อเท็จจริงตามทางใต้สวนพยานโจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งแปดร่วมกันนำซีและรังวัดที่ดินรुकล้ำที่สาธารณะเพื่อให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้ที่ดินเพิ่มขึ้น อันเป็นการทำให้รัฐสูญเสียที่ดินไป การกระทำของจำเลยทุกคนดังกล่าวจึงเป็นการทำให้รัฐเสียหายที่โจทก์อ้างว่าโจทก์ได้รับความเสียหายด้วยเพราะจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้ทำสัญญาจะขายที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวให้แก่โจทก์ทำให้โจทก์ต้องเสียเงินเพิ่มจากที่ได้ทำสัญญาไว้นั้น โจทก์เป็นเพียงผู้ซื้อที่ดินเท่านั้น หาได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดอาญาของจำเลยทั้งแปดไม่ หากโจทก์ไม่ต้องการที่ดินส่วนที่เพิ่มตาม น.ส.3 ก.ที่ออกใหม่เพราะไม่ถูกต้องตามกฎหมาย โจทก์ก็ยอมปฏิเสธไม่จ่ายเงินค่าที่ดินส่วนที่เพิ่มขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นโจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดของจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 157, 162 และ 267 ส่วนความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 ประกอบมาตรา 267 ได้ความว่าที่ดินที่โจทก์ตกลงซื้อจากจำเลยทั้งหกมีเนื้อที่ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) เพียง 6 ไร่ 1 งาน 18 ตารางวา แต่โจทก์จำเลยกลับทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินกันในเนื้อที่ถึง 7 ไร่ 3 งาน 66 ตารางวาเกินไปกว่า

หลักฐานของทางราชการจำนวนมาก ทั้งยังตกลงกันต่อไปอีกว่า หาก น.ส.3 ก. ที่ออกใหม่จำนวน เนื้อที่ขาดหรือเกิน 7 ไร่ 1 งาน 66 ตารางวา ผู้จะซื้อและผู้จะขายยินยอมให้เพิ่มหรือลดราคาลงใน ราคาตารางวาละ 3,500 บาท แสดงว่า หากมีเนื้อที่ดินเพื่อจากที่ระบุไว้ในสัญญาจะซื้อขายโจทก์ก็จะชำระราคาเพิ่มในราคาตารางวาละ 3,500 บาท การที่จำเลยทั้งหกขอออก หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) โดยนำชี้ที่รูกล้าที่สาธารณะได้เนื้อที่ดินมากกว่า หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) เดิมจำนวน 1 ไร่ 3 งาน 43 ตารางวา นั้น ถือได้ว่าโจทก์ได้ ร่วมรู้และประสงค์จะได้เนื้อที่ดินที่เกินจากหลักฐานราชการบางส่วนด้วย โจทก์จึงเป็นผู้มีส่วนร่วม รู้เห็นในการกระทำความผิด แม้จำเลยจะได้นำหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) มาแสดง ต่อโจทก์เพื่อให้โจทก์ชำระเงินเพิ่ม ก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์เป็นผู้เสียหายในความผิดฐานนี้พิพากษายืน

องค์คณะ

สุชาติ ถาวรวงษ์ · จเร อำนวยวัฒนา · อุดม มั่งมีดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5138/2537>